

og hvis man fra visse Dampskibsrederkredse — navnlig paa dette Tidspunkt — skulde mene at se en Kalamitet for Skibsfarten i den fjerne og efter vor Mening lidet sandsynlige Eventualitet, at tidssvarende Uddannelsesprincipper en Gang i Tiden kunde medføre tidssvarende Lønningsvilkaar for Styrmand, saa maa vi beklage ikke at kunne følge en saadan Tankegang.

Uddannelsesspørgsmaalet staar for os som et Spørgsmaal, der i sit Princip er uafhængigt af Spørgsmaalet om Tilbud og Efterspørgsel. Vi anser det for naturligt og berettiget, at Redernes Erfaringer drages til Nytte ogsaa ved Overvejelser over Uddannelsesspørgsmaalet, og at deres Ønsker i saa Henseende imødekommes, saa længe dette paa nogen Maade kan gøres, men hvor Talen bliver om at holde et Led i Uddannelsen ude, som Navigatorstanden efter moden Overvejelse maa anse for den nødvendige Betingelse for fremdeles at holde Standen paa det Niveau, hvor den, ikke mindst af Hensyn til offentlige Interesser, bør være, da nødes vi til at nedlægge den skarpe Indsigelse herimod under Paaberaabelse af de nedenanførte Forhold, hvis Eksistens det i og for sig skulde synes overflødigt at minde om.

Medens Rederibedriften er den frie og ubundne Næring, er Førerens Erhverv under Hensyn til offentlige Interesser af det offentlige kontrolleret og begrænset. Han, og ikke Rederen, er det offentliges Tillidsmand om Bord og den, hvem Ansvaret i første Række og med Rette lægges paa. Al dansk Sølovgivning stiller Føreren paa denne Plads, og Rederierne plejer at anse det for fuldt ud stemmende med Skibsfartens og deres egne Interesser, at dette Forhold ikke forrykkes. Men netop i Kraft af denne Førerens lovmæssigt fastslaaede ganske særlige Stilling med dens Pligter og Ansvar maa vi for os hævde, ikke blot en Ret til at blive taget med paa Raad i Navigationssagen, men tillige kræve, at vor Mening om et specielt Uddannelsesspørgsmaal, der staar i den allernøjeste Forbindelse med den unge Navigators Dygtiggørelse til Varetagelse af sine fornemste Førerpligter, ikke skydes til Side, fordi en Redergruppe, for hvem Spørgsmaalet let antager Karakteren af et slet og ret Forretningsanliggende, ikke finder det formaalistjenukt at yde os Støtte.

Vi indanker hermed med fuld Fortrøstning vor Sag til Ministeriets Afgørelse, idet vi samtidig henstiller, at de to Lovforslag maa blive fremlagt for Rigsdagen saa hurtigt, som de politiske Forhold maatte tillade det.

København, den 7. April 1913.

For „Den almindelige danske Skibsførerforening af 1874“:

H. V. Bang.

For „Dansk Styrmandsforening“:

Chr. Christensen.

For „Kjøbenhavns Skipperforening“:

A. V. Knudsen.